

„Három szerelem” várta haza Zágrábból

A gradistyei horvát ösztöndíjas

A szentpéterfai Handler András már gyerekkora óta ismerem. Szinte az egész gradistyei térségben népszerű zenészként emlegetik. Már az iskolapadban különös – valószínűleg életre szóló – hűséget esküdött a horvátok jellegzetes hangszerének, a tamburának. A gimnazista évek alatt a budapesti Fáklya táncegyüttesben muzsikált, majd a hazai „Gradistye” néptáncsoport nélkülözhetetlen zenei kíséretéhez tartozott. 1994 óta – a határainkon túl is rendkívül népszerű – horvát könnyűzenei csapat, a *Pinka-bend* tagja. Mostani „hivatalos találkánk” fő kérdései mégsem zenei témákat feszegettek. András ugyanis egyike azon egyetemistáknak, akik erről a vidékről nemcsak kijutottak ösztöndíjasnak Horvátországba, hanem be is fejezték tanulmányaikat.

– A budapesti Horvát-Szerb Tanítási Nyelvű Gimnáziumban érettségiztem 1992-ben, s két helyre nyújtottam be a jelentkezésemet. A természettudományi tárgyakkal mindig is hadilábon álltam, a nyelvészet viszont annál inkább vonzott. A szombathelyi Berzsényi Dániel Főiskola horvát nyelv- és irodalom szakára, valamint a Zágrábi Tudományegyetem Bölcsészettudományi karára egyidejűleg vettem fel. Az akkori háborús események miatt úgy gondoltam itthon maradok, s várok még egy keveset a jobb időkre. Egy évet viszont nem akartam sutba dobni, így Szombathelyre jártam előadásokra, de ez még sem az volt, amit elképzeltem. Ezért választottam, mégpedig Zágrábot.

– *Melyek voltak azok a döntő tényezők, melyek téged, mégis csak egy idegen ország, idegen egyetemére tereltek?*

– Horvátország és Zágráb nem volt idegen. Horvát vagyok, s az anyanyelv szeretetét senki nem sulykolta belém, én ezzel nőttem fel. Már amikor kijutottam biztos voltam abban, hogy hazatérek, és a horvátság érdekeit fogom szolgálni. Nem is kerestem lehetőséget, nem is akartam diploma után Horvátországban maradni, hiszen mint minden anyaország, a horvát is azért támogatja ösztöndíjjal a fiatalokat, hogy azok sajátjaik hasznára legyenek, természetes környezetükben. Engem „három szerelem” is hazavárt: a feleségem, a zene és Szentpéterfa!

– *Milyen gondokkal, nehézségekkel találtad szembe magad, amikor kikerültél az egyetemre?*

– Véleményem szerint a két ország Oktatási Minisztériuma között akkoriban nem volt megfelelő a kap-

csolat. Így történhetett meg az, hogy rólunk, akkori ösztöndíjasokról, az ottaniak jóformán nem is tudtak. Arról nem is beszélve, hogy mire mi itthon kézhez kaptuk az engedélyt, ott már javában belekezdtek a szemeszterbe. Abban is tanácstalanok voltak a befogadók, kell-e nekünk újból felvételizni, avagy sem. A kollégiumi elhelyezéssel évről-évre csak gond volt. A

mindenkori tartózkodási engedélyekkel, vízumkérelmekkel is megszenvedtünk. Persze, ez is a háborús állapotnak a számlájára írható.

– *Milyen volt a viszony azokkal, akikkel együtt tanultál? Tartjátok a kapcsolatot továbbra is?*

– Természetesen. Annak idején Magyarországról tízen végeztük a tanulmányainkat a horvát fővárosban. Kapcsolatunk nemcsak barátinak, de szinte testvéreinek mondható. Mindenkiről tudom hova került az egyetem után, mivel foglalkozik, sőt rendszeresen találkozunk.

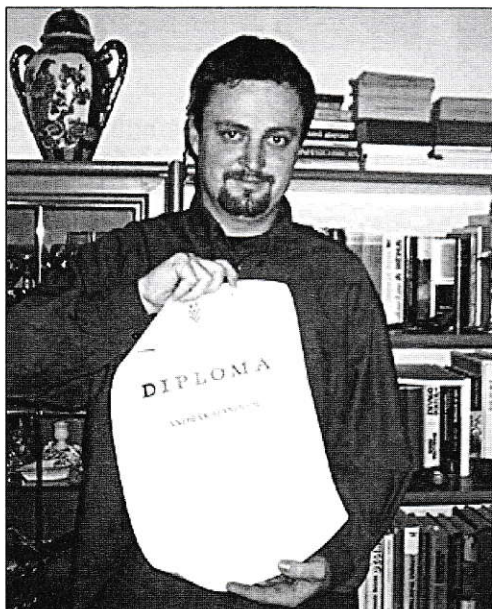
– *Tavaly átvette a horvát nyelv- és irodalom bölcsész és tanári diplomád. Mi történt azóta?*

– A 2001-ben történtek életem eddigi legnagyobb eseményei: diplomáztam, leszereltem, és megnősültem. Próbáltam munkahelyet keresni, tanítással foglalkozni, de nincs a környéken a végzettségemnek megfelelő állás. Messzebbre nemigen mennék, mert mint említettem, Szentpéterfa örök szerelmem, és ideköt a zene is. A katonaság helyett a polgári szolgálatot választottam a szombathelyi Savaria Múzeumban. Megtetszett, s múzeumpedagógusként a leszerelés után is maradtam. Igaz, itt az anyanyelvet nem nagyon használhatom, de alkalmanként tolmácsolást, fordítást is vállalok. Mindemellett természetesen nem mondtam le teljesen arról, hogy a későbbiekben kamatoztassam a Zágrábban megszerzett tudásom. Mindent összevetve, örülök, hogy ösztöndíjasként végezhettem el a tanulmányaimat.

– *Említetted, még nem adtad fel a „horvát terveidet”. Tehát hogyan tovább?*

– A továbbtanulást fontolgatom. Ha idén még nem is, de jövőre mindenképp jelentkezem a PhD tudományos fokozat megszerzésére, Budapestre. Marad a zene is, amíg nem érzem nyűgnek, s amíg egy nálam fiatalabb észre nem veszi, hogy az ujjaim a húrokon nem bírják a régi tempót.

Horváth Tímea

Handler András